

2024. augusztus 25.

Hit és hitetlenség?

Énekek: 489 392,1 392,2-5 474 479

Péter vallástétele – Mt 16,13-23

13 Amikor Jézus Cézarea Filippi területére ért, megkérdezte tanítványait: „Kinek mondják az emberek az Emberfiát?” **14** Ők így válaszoltak: „Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, megint mások pedig Jeremiásnak vagy valamelyik prófétának.” **15** Erre megkérdezte tőlük: „Hát ti kinek mondotok engem?” **16** Simon Péter megszólalt, és így felelt: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.” **17** Jézus ezt mondta neki: „Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám. **18** Én pedig ezt mondom neked: Te Péter vagy, és én ezen a kősziklán építem fel egyházamat, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta. **19** Neked adom a mennyek országának kulcsait, és amit megkösz a földön, kötve lesz az a mennyekben is, és amit feloldasz a földön, oldva lesz az a mennyekben is.” **20** Ezután megparancsolta tanítványainak: ne mondják meg senkinek, hogy ő a Krisztus. **21** Ettől fogva kezdte el Jézus Krisztus mondani a tanítványainak, hogy Jeruzsálembé kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia. **22** Péter ekkor magához vonta őt, és feddeni kezdte: „Isten mentsen, Uram, ez nem történhet meg veled!” **23** Ő pedig megfordulva ezt mondta Péternek: „Távozz tőlem, Sátán, botránkoztatasz engem, mert nem az Isten szerint gondolkozol, hanem az emberek szerint.”

„Hiszek! Segíts a hitetlenségemen!” (Mk 9,24)

Kedves Testvéreim!

Amikor az Úr Jézus a megdicsőülés hegyén tartózkodott három tanítványával, akkor kereste őt egy édesapa a fiával, akiben néma lélek volt. Jobb híján a tanítványainak szólt, hogy úzzék ki, de nem tudták. Elég nagy lárma támadt körülöttük, és mikor Jézusék megérkeztek, akkor Őhöz fordult a bajával. Leírta a jelen állapotot, azzal a kéréssel, hogy *„De ha valamit tehetsz, légy segítségünkre, könyörülj rajtunk!”* Erre válaszolt így Jézus: *„Ha tehetsz?! Minden lehetséges annak, aki hisz.”* Vagyis, az Ő részéről ennek nincs akadálya. Erre hangzott el az apa

válasza, amit alapigekén hallottunk: *A fiú apja azonnal felkiáltott: „Hiszek! Segíts a hitetlenségemen!”*

Az *azonnal* szónak komoly szerepe van itt, hiszen kifejezi azt a kapaszkodást, akarást, amellyel ez az ember a kapott lehetőséget **megragadja és élni akar vele**. Szinte belekapaszkodik Jézus szavaiba. Milyen jó lenne, ha ennyire komolyan tudnánk mi is venni az Ő ígéreteit! De, amiért ezt a történetet, illetve az apa megnyilvánulását Péter hitvallásához társítottam, az egy látszólagos ellentmondás. *„Hiszek, segíts hitetlenségemen”*. Szóval, akkor most hiszek, vagy hitetlen vagyok? Két ellentétes magatartás, de itt az derül ki, hogy a kettő nem zárja ki egymást – vagy még pontosabban: a kettő együtt jár, egymásnak feszülve, de egymást nem kizárva.

Kedves Testvéreim, visszatérve a hallott történethez, fontos ezt az ellentmondásos, egymással együtt járó **kettősséget** látnunk akkor is, amikor Péter vallomása van előttünk Cézárea Filippinél. Jézus elhangzott kérdése először általános jellegű volt: Kinek mondják Őt az emberek? A válaszból kiderül, hogy van Róla véleményük. Ez különböző, de egy a közös bennük: mindenki érzékeli, hogy Ő több mint egy átlagos ember, hogy Jézus Isten küldöttje, aki az Ő hatalmával és képviselőjében van közöttük.

Ez egy pozitív felismerés, de az Úr Jézus ettől **tovább megy**. Mert **a lényeg nem az, hogy mit** mondanak Róla mások, **hanem hogy kicsoda Ő az én számomra**. Ezért olyan jelentős igehely ez az újszövetségben, hiszen Péter nyíltan kimondja és megvallja itt, hogy számára Jézus a Felkent, a Messiás, akit Isten kiválasztott és elküldött: *„Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia”*.

A mi fülünknek ez megszokottan hangzik, hiszen a Jézus Krisztus szókapcsolatban a Krisztus szót szinte mintegy vezetéknevként használjuk. Azonban ez **messiási jelző**. Azt állítani valakiről, hogy ő a Krisztus, abban a korban és Jézussal ellenséges környezetben **istenkáromlásnak** számított. Végül is az Úr Jézust azzal az indokkal feszítették a keresztre, hogy Isten Fiának mondja magát.

Emlékezhetünk arra, hogy több hasonló vallomás elhangzott már korábban is, amikor egy-egy beteg vagy valakijéért könyörgő személy úgy szólította meg az Urat pl., hogy *„Dávid Fia, Jézus, könyörülj rajtam”*. Ez ugyancsak messiási jelző, ami nagy bátorságról és hitről (mert a kettő együtt jár) tanúskodik. Itt Péter esetében azonban sokkal személyesebben megfogalmazott hitvallás ez, amilyen korábban még nem hangzott el.

Az Úr Jézus válasza is ezt igazolja: *„Ezt mondta neki: Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám.”* **Boldognak** mondja Pétert, és az is. **Ma is boldog** mindenki, aki Jézusban felismeri a Megváltót, az Isten Fiát. Mert akkor már kapcsolatba került Istennel. Tehát *„nem test és vér”*, azaz nem emberi indulat, érzelem, ismeret, erő vagy akarat eredményezi ezt a hitet,

hanem a mennyei Atya. Tőle ilyen értelemben kijelentést, vezetést, felismerést kapni pedig hatalmas megtapasztalása az Ő valóságának, annak, hogy **beszélő viszonyba** lehet kerülni Vele.

Itt is nyilvánvaló, hogy bizony, **a hit Isten ajándéka** és nem emberi termék... tőlünk nem telik rá, **csak kapni lehet**. Amikor Jézus boldognak mondja Pétert, azt mondja, hogy ezen a kősziklán építi fel egyházát. Úgy szokták ezt értelmezni, hogy a hitét megvallott Péterre gondol, mert, hogy ő az a kőszikla... Nem. Péter már korábban kapta ezt a nevet, nem most. És nem ő az a kőszikla, amelyre az egyház épül, ő csak egy ember. **A kőszikla az, hogy Jézus a Krisztus**. A Szabadító, akit Isten küldött, hogy élete árán kiváltson a sátán karmaiból. *„Az pedig az örök élet, hogy ismernek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, Jézus Krisztust”*. (Jn 17,3) Ez a **Benne való hit a kulcs a mennyek országába**. Mert oda csak az mehet be, aki Jézusban, mint Krisztusban hisz.

A mennyei Atya ebből a megváltó kegyelméből tárt fel valamennyit Péter szívében, aki így sokkal konkrétabb látásra jutott, mint amikor még csak érzékelte a csodálatos halfogáskor az Ő rendkívüliségét és azt mondta Neki: *„Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!”* (Lk 5,8) Most már tudja: *„Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia!”* Boldog, aki így tekinthet az Úr Jézusra!

Kedves Testvéreim! Azonban egészen **megdöbbenő, ami ezek után** következik. És jó, mint olyan sokszor, hogy az evangélista nem hallgatja ezt el. Mit várnánk ezek után? Aligha azt, ami történik. Ugyanis a következő esemény ezt az egészet mintha teljesen megcáfolná. Pedig Jézus valóban Krisztusként kezd megnyilvánulni, csakhogy ez egészen másképp hangzik, mint amit a Messiástól vártak.

Ugyanis az olvassuk: *„Ettől fogva kezdte el Jézus Krisztus mondani a tanítványainak, hogy Jeruzsálemben kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia.”* Semmi szó a rómaiak kiűzéséről, a Dávid országának helyreállításáról... Kiderül, hogy Péter imént megvallott hite nem terjed ki arra, amit Jézus most bejelentett nekik – Őt hallva, elakad a szenvedésnél, a feltámadás ígéretét pedig már meg sem hallja... Nem lehet ilyen az a Krisztus, akit ő megvallott...!

Döbbenetes, amit itt olvasunk: a tanítvány feddi a Mestert! **Péter feddi Krisztust**, akit most vallott meg! Lám, **ennyire lehetne az ő hitére építeni**... máris itt van egy hitetlen megnyilvánulás. Igaz, legalább nem nyilvánosan teszi, de mégis olyasmit mond, amit **most „test és vér”** jelentett ki neki. Vagyis, ami emberi gondolkodás, indulat eredménye. *„Péter ekkor magához vonta őt, és feddeni kezdte: Isten mentsen, Uram, ez nem történhet meg veled!”* **Ugyanaz a Péter, de hol van a hit?** Ez hitetlenség. Dehogy lehetne rá egyházat építeni! **Micsoda ellentmondás!** Az imént

Isten Fiának vallotta Őt, most meg dorgálja. Azt a mennyei Atya jelentette ki neki, **ezt** pedig csak „*test és vér*”, emberi indulat.

„*Isten mentsen meg ettől!*” – mondja, miközben **Jézus éppen ezért jött!** Jézust eltéríteni küldetésétől, vagyis a megváltás művét akarta eddig is megakadályozni a sátán. Erre törekedett a megkísértéskor is, itt Péter által is, és majd még próbálkozik, amikor Jézus a kereszten szenved: Ott hangzik el a kísértés: „*Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről...*” A mi szívünket pedig eltöltheti a hála azért, hogy Jézus nem tért le a számára kijelölt útról, amit önként vállalt, és a megváltás művét elvégezte.

Ő pedig megfordulva ezt mondta Péternek: „*Távozz tőlem, Sátán,* – és itt többféle fordítással találkozunk: *kísértesz, botránkoztatasz, bűnre csábítasz engem – mert nem az Isten szerint gondolkozol, hanem az emberek szerint*”. Péterből az **emberi féltés** és hitetlenkedés szól. **Akkor** azt mondja Jézus: „*Boldog vagy*” – **most** azt: „*Távozz tőlem, sátán!*” Nem Péter a sátán, hanem az ő emberi gondolkodását akarja a sátán felhasználni, s teszi Jézus számára kísértéssé. Ő pedig **tanítványát védi most is**, mert a „*Távozz tőlem*”, azaz „*Kerülj mögém*” nem Péternek, hanem a sátánnak szól. Mintha azt mondaná: ne állj közénk, ne válassz el minket!

Kedves Testvéreim! Bizony, igaz kiáltás ez: „*Hiszek, segíts hitetlenségemen!*” A **hit és hitetlenség kettőssége** ott van bennünk. Magunktól még hinni sem vagyunk képesek. Ez első hallásra talán nagyon **elkeserítően** hangzik, de **ez így van jól**. Ez az Istenre utaltságunk őrizhet meg alázatban és az Úrral való szoros kapcsolatban. Persze nem *csak úgy*, hanem állandó belső harc árán. Így tud megőrizni alázatban, hogy ne gondoljunk magunkról többet, mint akik vagyunk. Ha mellettünk áll, megőriz és megtart a hitben.

Ne bánkódjunk azért, ha „*Hiszek, légy segítségül hitetlenségemen*” helyzetbe jutunk. Köszönjük meg az Úr Jézusnak, hogy ezt **elmondhatjuk Neki. Neki mondjuk el!** „*Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett – a gyalázzattal nem törődve – vállalta a keresztet, és Isten trónjának a jobbára ült. Gondoljatok rá, aki a bűnösöktől ilyen szidalmazást szenvedett el, hogy lelketekben megfáradva el ne csüggedjete.*” (Zs 12,2-3) **Ámen**